

HISTORICAL
ROMANCE

SOMEONE TO LOVE
BY
LISA
MARTIN

Someone to Love แอองจุฑารัตน์

‘ภาวิตา’ แปล

1

ปลายฤดูร้อน, 1369

เซนต์สวิตซิน แอบบี

เดวอนเชียร์, อังกฤษ

จากบนกิ่งต้นไม้ใหญ่แผ่ร่มเงาตระหง่านงำอันบ่งบอกถึง
ความเก่าแก่เจริญเติบโตมาก่อนที่จะมีการสร้างวัด ในโอ๊ก
เบียดบังหนาที่บออยู่แทบเท้าของสาววัยสิบเก้า แอนเจลา
เมสัน ผู้ซึ่งกำลังจะกลายเป็นเลดี้โทมัส เธอจ้องมองไปใน
ระยะไกลด้วยอาการหิตาเล็กน้อย กลั่นลมหายใจและนึก
ยินดีที่สีหน้าของตนถูกซ่อนพ้นจากสายตาน้อง ๆ ที่ยืนอยู่
ตรงทางเดินต่ำลงไปที่ได้ต้น

“เห็นเซอร์โทมัสกับคนของเขาหรือยัง?” มากาเร็ต
คู่แฝดของเธอซึ่งจะปลาบปลื้มขึ้นมาพลันถ้าถูกเรียกว่า
‘เม็ก’ เสียงนี้ลอยละล่องผ่านหมู่ไม้ใบเขียว เป็นเสียงแหลม

เล็กกระตือรือร้นค่าที่หล่อนผู้นี้ก็เหมือนกับคนอื่น ๆ ที่เชนดส์วิตชินที่เชื่อในเรื่องเล่าขานที่ว่าแอนเจลาปรารถนาอย่างจริงจังที่จะแต่งงานกับบุคคลที่บิดาจัดการหาเอาไว้ให้เมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ไม่มีใครสักคนขឹងใจว่าเธอแค่แสร้งทำเป็นยินดีเพื่อมารดาและน้อง ๆ และเพื่อเมสันฮอลล์ บ้านไม้หลังเก่าแก่ใกล้ผู่พังซึ่งอยู่ห่างจากวัดไปในระยะการเดินสองสองวันอันเป็นบ้านที่แท้จริงของเธอ ร่างกายและวิญญาณเธอคือสินสอดของแท้ ส่วนทองคำจากโทมัสนั้นจะเป็นเครื่องรับประกันอนาคตของเม็กและเอลิซาเบทได้ว่าทั้งสองจะเลือกแต่งงานหรือสาบานตนเป็นนางชีที่วัด รวมทั้งเอเรียลมารดาผู้มีนิสัยขี้กังวลของพวกเธอก็จะมีความมั่นคงและสงบสุขได้ในบ้านปลายชีวิตนี้ด้วย

“ในนามของพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์” เอลิซาเบท้วยลิบหกส่งเสียงครวญครางและทำมือเป็นรูปไม้กางเขนขณะพูดค่าที่เป็นคนแสนอ่อนโยนและทุ่มเทจนเกือบจะบวชเป็นชีอยู่รอมร่อ “ลงมาเถิด แอนเจลา ไม่งั้นเธอจะตกดื่บลงมานะ...”

ด้วยอาการเหมินกับคำวอนของเอลิซาเบทผู้หาเรื่องก่ลัดกลุ้มได้เสมอกับอะไรสักอย่าง—แอนเจลาจ้องมองออกไปในระยะไกลลึบนอกกำแพงวัดอันแสนอบอุ่นโดยมองไปยังสุดขอบฟ้าเพื่อค้นหาวิเววของเจ้าบ่าว แม้อากาศจะเริ่มเย็นเยียบหนาวเหน็บมากขึ้นเนื่องจากเป็นช่วงที่ย่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงซึ่งจะติดตามมาด้วยลมหนาวพัดพุดในไม่ช้า หากแสงแดดยามบ่ายกลับเจิดจ้าสดใส ท้องฟ้าเป็นสีครามสด

แอนเจลาพยายามที่จะไม่คิดถึงเมสันฮอลล์อันเต็มไปด้วยห้อง
ท่งและเงาไม้ ลำธารไหลรินที่อุดมไปด้วยปลาเทราต์ และ
เป็นที่ซึ่งเธอคงไม่มีวันได้พบพานอีกเป็นแน่แท้ หากเธอ
พยายามเพ่งความคิดไปยังสิ่งที่เธอคอยอยู่เบื้องหน้า เพื่ออำลา
จากสิ่งที่อยู่เบื้องหลังให้หมดสิ้น

“ฉันคิดว่าเห็นสีสนับไวหอยอยู่ตรงขอบฟ้า” เธอ
ตะโกนลงไปบอกน้อง ๆ และโอบเกาะกิ้งไม้ไว้ด้วยมือหนึ่ง
ขณะที่อีกมือป้องบังตา “แต่ก็ยังไม่แน่ใจนะ—”

“ลงมาซะ” เอลิซาเบทส่งเสียงร้องเรียกอีกครั้ง
อย่างเห็นได้ชัดแจ้งว่าหมดหวังกับการขอร้อง “เรื่องมันเศร้า
พออยู่แล้วที่พี่จะทิ้งพวกเราไป— ฉันคงทนไม่ได้ถ้าพี่ตกคู่ปลง
มากระดุกหักกองอยู่แทนที่ตัวเอง”

“อยู่นิ่ง ๆ นะ” เมื่กตะโกนสวนขึ้นมาคำที่เป็นคน
ไม่อดทนต่อความเชื่องำใด ๆ แม้กับตนเองหรือผู้อื่น เจ้า
หล่อนคงยินดีที่จะเป็นคนปีนขึ้นมาบนยอดต้นไม้ เสียวเอง
ถ้าโทมัสเป็นว่าที่สามีของตนแทนที่จะเป็นของแอนเจลา
มันช่างเป็นเรื่องตรงกันข้ามอันน่าขมขื่นเสียนี้กระไรเพราะ
เมื่กเป็นคนที่ไม่หยอความโรมานซ์ การผจญภัยและการเดิน
ทาง ไม่เหมือนกับแอนเจลาผู้ปรารถนาเพียงการได้พำนักอยู่
ณ เมสันฮอลล์และสร้างสถานที่นั้นให้แบ่งบานรุ่งเรืองขึ้นมา
อีกครั้ง

“ฉันอยู่นิ่งไม่ได้หรอก” เอลิซาเบทผู้ซึ่งอยู่ในตระกูล
เมสันและเรียกได้ว่าแทบจะปราศจากจิตวิญญาณหรือหว่า
อันใดถ้าดูจากการสวดมนต์ของหล่อน “ฉันเป็นคนเดียวใน

ที่นี่ที่มีสติสมบุรณ์ครบถ้วน”

ตอนนั้นเองที่แอนเจลามองเห็นอยู่ลับ ๆ ตรงเนิน
เขาว่าปรากฏเป็นร่างชายจี๋ม้าสีคน แต่งกายด้วยสีแดงและสี
ทองอันเป็นสีประจำของเซอร์โทมัส

“พวกเขาอยู่นั่นไง!” แอนเจลาพูดโดยพยายามให้
น้ำเสียงฟังดูยินดีปรีดา หากแทนที่จะเป็นความปลื้มเปรม
ตื่นเต้นดังที่เมื่อก่อนจะต้องเป็นเปล่งออกมาอย่างแน่นอนนั้น
เธอกลับรู้สึกว้าวใจวบดิ่งลงด้วยความเศร้า บางทีก่อนพระ
อาทิตย์จะขึ้นอีกครั้งในวันพรุ่งนี้ เธอคงจะกลายเป็นสตรีที่
แต่งงานแล้วและกำลังเดินทางไปใช้ชีวิตยังอาณาบริเวณที่ดิน
ของโทมัส ขณะที่เมสันฮอลล์ นื่อง ๆ วัด-ทุกคนที่เธอรัก
และทุกอย่างที่เธอรู้จัก- กำลังเห็นห่างออกไป...กำลังจะหายไป
ในไม่ช้า

เธอกลืนน้ำลายเหนียวหนึบลงในคอและกะพริบตา
ขับไล่หยาดน้ำตา

“เร็ว ๆ เข้าสิ จ๊นนก็” เมื่อกตะโกนขึ้นมาหาขณะ
หายใจแรงด้วยความตื่นเต้น “ฉันจะได้แปรงผมแล้วก็ถักเปีย
ให้เธอ-จะสานริบบิ้นสีเลือดหมูให้-เอลิซาเบทจะเตรียมเสื้อ
กำมะหยี่ตัวสวยให้เธอเอง”

“เราคงต้องทำอะไรเรื่องทำคุณนี่ด้วย” เอลิซาเบทเอ่ย
เรียบ ๆ ขณะที่แอนเจลาเริ่มปีนกลับลงมาสู่พื้นดินด้วยการโคด
จากกิ่งหนึ่งลงสู่อีกกิ่ง “แล้วฉันก็แน่ใจว่าเสื้อที่เต็มไปด้วย
เศษใบไม้”

“อย่าห่วงนะ” เมื่อกพูด หากก็ด้วยอหยาตย์อันดี “ใน

เมื่อวันนี้อาจเป็นวันแต่งงานของแอนเจลา เราควรมองอะไรในแง่ดีและรื่นรมย์- ไม่ใช่หรือ?”

ขณะที่แอนเจลาโคดลงจากกิ่งต่ำสุดลงสู่พื้นและเผชิญหน้ากับน้องสาวนั้น เธอมองเห็นด้วยความหวั่นวิตกว่าดวงตาสีน้ำตาลกลมโตของเอลิซาเบทบัดนี้หล่อรีนไปด้วยหยาดน้ำใส “ฉันรู้ว่าฉันควรมีความสุข” น้องสาวคนเล็กกระเบิดเสียงออกมา “แต่ก็ไม่สุขเพราะแอนเจลา กำลังจะจากไปไกลแสนไกล”

“แม่ห่านน้อยจ๋า” เม็กเอ่ยกับน้องสาวอย่างรักใคร่ พลงยกมือขึ้นโอบไหล่แบบบางของเอลิซาเบทไว้และบิบบา ๆ “เธอก็รู้ว่าแอนเจลาจะมารับเราเมื่อได้ปีกหลักที่บ้านแห่งใหม่เรียบร้อยแล้ว- จะจัดการให้เธอกับฉันมีสามี- เหมือนอย่างที่เราวางแผนไว้ไงล่ะ สามีของฉันจะเป็นนักผจญภัย บางทีอาจเป็นนักเดินเรือทะเล- แล้วสามีของเธอนะ เอลิซาเบท ก็จะเป็นนักปราชญ์ผู้นุ่มนวล ไว้เธอจะได้เห็นแน่ ๆ”

บัดนี้เมื่อมองคู่มือทั้งสองผู้คงามเยาว์วัยนั้น แอนเจลารู้สึกอยากจะร้องไห้ออกมาอีกครั้ง มันง่ายคายพอที่จะกระทำได้ นั่น เจ็ดปีที่พวกเธอมาอยู่ที่วัด นอนในเตียงในห้องที่เหมือนคู่อร่าร่วมกันในยามราตรี ฝันมิรู้จบเรื่องอนาคตเบื้องหน้าของพวกเธอที่ล้วนเต็มไปด้วยมโนภาพของความร่ำรวย เต็มไปด้วยความรัก เสียงหัวเราะ ลูก ๆ และแสงแดดเจิดจ้า

ในความเป็นจริงก็ถือ พวกเธอสิ้นเนื้อประดาตัว

ที่ได้มาอยู่ที่วัดอันแสนสงบนี้ก็เพราะเมื่อธิดาของวัดเป็น
ญาติห่าง ๆ ของบิดาของพวกเธอ เซอร์ร้อยเล็กซานเดอร์
เมสันผู้เสียชีวิตตั้งแต่ตอนหนุ่มและยากจนเพราะการสละ
คนและสมบัติถวายเป็นราชพลีแก่พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่สาม
เอเรียลภรรยาмайของเขาแสนรันทดกับการสูญเสียสามีผู้เป็น
สุดที่รักในชีวิตกระทั่งทำเหมือนกับนกที่ผวาหาที่ซุกหนีพายุ
โดยการแต่งงานใหม่ไปในโอกาสแรกที่กระทำได้ ฮิวซ์
เมนาวริง บิดาเลี้ยงของแอนเจลา เม็กและเอลิซาเบทจัดเป็น
ชายอารมณ์ร้ายแถมยังยากจนเสียยิ่งกว่าภรรยาของเขาและไม่สามารถจัดการกับความป็นอยู่อันแร้นแค้นของครอบครัว
ได้ดีไปกว่าที่ร้อยเล็กซานเดอร์เคยกระทำ ผลลัพธ์ก็คือ เขากับ
เอเรียลอคอยยากยากแค้นเสมอมา

แผนการมีธิดาสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานสามคนซึ่ง
ล้วนแต่ฉลาดเฉลียว สวยงามและเก่งกาจนั้นมีแต่จะเพิ่มพูน
ปัญหาหนักเข้าไปอีก

การอ้างสิทธิ์ในตัวแอนเจลาของเซอร์โดแลน
โทมัส จึงจัดเป็นความประหลาดใจมากกับทุกคน ปีที่แล้ว
เขาผู้นี้มาปรากฏกายที่เซนต์สวิตธินโดยไม่บอกเล่ากำลัิบมา
ก่อน มีชายพกอาวุธติดตามมาห้าคนและเฝ้าขอบบแม่
ธิดาวัด แมชีแมรี เบนเนดิก

พวกเขาพบปะกันที่ห้องทำงานของแมชีแมรีขณะที่
ชายพกอาวุธยืนเฝ้าอยู่ข้างนอกห้องตลอดเวลาประหนึ่งจะ
ป้องกันกรลอบทำร้าย และตลอดเวลาการสนทนาอันยาว
นานนั้นทั้งวัดเต็มไปด้วยข่าวลือโหมกระพือมีรู้จบว่าเหตุไร

จึงมีบุรุษเพศ กรายเข้ามาในดินแดนชนบทของดาวอนเซียร์ เพื่อหารือกับแม่ชี

จากนั้นแอนเจลาและเม็กจึงถูกแม่อธิการแมรีเรียกตัวมาที่ห้องและการเข้าพบกับเซอร์โคแลนจึงเป็นเสมือนการถูกนำตัวมาขึ้นศาล

ชายหนุ่มผู้นี้มีรูปลักษณ์หล่อเหลา ไหล่กว้างและรูปร่างแข็งแรงจากการปฏิบัติงานถวายพระเจ้าแผ่นดินมานานปี โคแลนทักทายเหล่าแม่ชีด้วยอาการพยักหน้าทื่อ ๆ แล้วมองพินิจพิจารณาพวกเธอประหนึ่งเป็นม้าที่มีไว้ขายหรือแลกเปลี่ยนในตลาด แอนเจลาคิดในใจ ขณะเม็กหาได้สนใจการพบปะกันดังนั้นไม่

แอนเจลาก็ไม่ชอบหน้าผู้มาเยือนเอามาก ๆ และแสดงความรู้สึกรอคอยมาตลอดเวลาการสัมภาษณ์ หากเม็กกลับกลายเป็นคนที่เกิดความประทับใจมากที่สุดในบรรดาสามพี่น้อง เจ้าหล่อนติดอกติดใจกับชายผมดำร่างสูงตระหง่าน แม้เขาจะไม่ได้ข้มเลยสักครั้งระหว่างที่อยู่ด้วยกัน สำหรับเธอนั้นการปรากฏกายที่วัดของเขาเป็นเหมือนฟ้าประทานเป็นเทวดามาโปรดและเป็นเหตุการณ์ที่พึงเล่าขานเป็นตำนาน เห็นได้ชัดว่าเจ้าหล่อนใส่ใจเพียงน้อยนิดต่อรายละเอียดอย่างอื่น เช่นท่วงท่ากระด้างอันออกจะเฉยเมยหรือแววตาซาเย็นที่สำรวจตรวจตราของเขา

หลังจากนั้น—แม้จะยังไม่เร็วดังใจของแอนเจลา—เซอร์โคแลนจึงกลับไป โดยเดินนำหน้าลูกน้องผู้อ่อนล้าผ่านประตูหน้าวัดออกไปสู่ยามย่ำสนธยา เธอแสนโล่งใจที่

เห็นเขากลับไปเสียได้

กระนั้น หลังอาหารมื้อค่ำ แม่อธิการแมรี เบน-เนดิกก็เรียกตัวแอนเจลาไปยังห้องพักของนางและคราวนี้ก็สั่งให้เธอมาเพียงลำพังคนเดียว ณ ที่นั้นแม่อธิการประกาศว่าเซอร์ไคแลนปรารถนาจะรับแอนเจลาไปเป็นภรรยาของเขาในช่วงเวลาอีกสิบสองเดือนข้างหน้า ด้วยความใจกว้าง เขาเต็มใจจะมองข้ามความจริงที่ว่าเธอไม่มีสมบัติ พัสถานอันใดติดตัว มีเพียงชื่อและคุณความดีติดตัวไปเท่านั้น เขาเอาเอกสารซึ่งบิดาของแอนเจลาเป็นผู้ลงนามตั้งแต่ตอนเธอยังเป็นเด็กที่ต้องถูกอุ้มเอาไว้ในอ้อมแขน ยอมให้มีการแต่งงานกับธิดาสาวโดยแลกกับทองปริมาณมาก โกลด์ เมสันใช้เงินไปหมดเกลี้ยงแล้วเพราะโรงนาและโรงสี โรงเก็บไวน์ที่เมสันขอล้างแปลงเปล่ามานับนาน โทมัสผู้วางมาดทรูเกมหัวสูงในสายตาแอนเจลาเสนอให้เงินก้อนโตกับวัดเพื่อเป็นค่าชดเชยอันมีเพียงแต่จะเป็นค่าเลี้ยงดูเจ้าสาวของเขา แต่เพื่อการดูแลรักษาน้องสาวของเธออีกด้วย นับจากวันที่มีการแลกเปลี่ยนเอกสารกัน เอเรียลและฮิวซ์ เมนวาร์จจะได้รับเงินด้วยเช่นกัน เรียกว่าทุกคนที่เกี่ยวข้องด้วยจะได้เหรียญเงินกองโตกันไปทั่วหน้า

แอนเจลาไม่เคยคิดจะปฏิเสธการเป็นคู่ครองของเซอร์ไคแลน โทมัส ถึงแม้ว่าจะมีทางเลือกประการนั้น เธอก็จะไม่กระทำอยู่ดี ชะตากรรมของหลายสิ่งหลายอย่างขึ้นอยู่กับ การแต่งงานครั้งนี้และเป็นหน้าที่ของเธอในฐานะเป็นลูกสาวคนโตและเป็นผู้มีสติที่สุดในครอบครัวซึ่งจะต้องแบก

รับภาระหนักอันนี้ต่อไป

ในฐานะภริยาของโทมัส แอนเจลาจะพำนักอยู่ที่บ้านหลังหรัที่คอร์นวอลล์ซึ่งอยู่ใกล้ทะเลมาก เธอจะถูกเรียกว่าเลดี้โทมัส และสามารถจะมีม้าของตัวเองสำหรับใช้ขี่ อาจมีคนรับใช้หลายคนไว้ดูแล เธอจะสวมเสื้อผ้าอาภรณ์งดงามและเครื่องประดับล้ำค่า มีอาหารกินเพียบพร้อมแม้ในฤดูหนาว จากนั้นเธอจะต้องมีลูก ๆ และลูกสาวลูกชายนี้เองที่จะเป็นที่พึ่งพิงและเป็นความรื่นรมย์ประการเดียวของเธอ โทมัสเป็นทหารซึ่งแน่นอนว่าจะต้องจากไปสู้รบไกล ๆ นานเป็นปี

บัดนี้ที่กำลังเผชิญหน้ากับการเดินทางมาถึงของว่าที่สามีและจะมีการกล่าวคำสาบานวิวาห์ในโบสถ์ใหญ่ของวัด จากนั้นก็จะต้องกล่าวคำอำลาเมื่อกและเอลิซาเบทที่ไม่เคยพรากจากกันเลยแม้สักคืนเดียว คิดเช่นนั้นแล้วความหนักแน่นของแอนเจลาที่จิตใจงลงเล็กน้อย เธอไม่ยอมให้ความคิดหันเหไปไกลถึงตอนที่จะต้องเข้าหอกับเซอร์โทมัสซึ่งพิธีการอันลึกลับจะต้องบังเกิดขึ้นอย่างมีพักสงสยเมื่อทั้งสองไปถึง ที่พำนักของเขาทางทิศตะวันตก

เมื่อกว่ามือของเธอไปบีบให้กำลังใจ แม้เจ้าหล่อนกับแอนเจลาจะไม่มีหน้าตาเหมือนกันเพราะแม้เส้นผมของเมื่อกยังเป็นสีน้ำตาลเชสน์ทขณะเส้นผมของแอนเจลาเป็นสีน้ำตาลอ่อน ดวงตาของหล่อนผู้นั้นเป็นสีเขียวซึ่งตรงกันข้ามกับสีน้ำตาลอ่อนของแอนเจลาซึ่งเปลี่ยนสีไปได้ตามแสงสว่าง หากทั้งสองใกล้ชิดกันมากจนกระทั่งสามารถสื่อสาร

กันได้โดยไม่ต้องพูดจา ขากันที่แอนเจลาจะแสดงท่าหลอก
หลวงปู่เผดของเธอได้

“ไปกันเถิด” เม็กเอ่ยเบา ๆ “เราต้องเตรียมตัวเธอ
เป็นเจ้าสาว”

“แล้วถ้าเมื่อไรการเห็นเธอเดินเท้าเปล่า สวมเสื้อตัว
เก่าโกรก หน้าตามอมแมม ผมกระเซอะกระเซิงแบบนี้
ล่ะก็” เอลิซาเบทเอ่ยขณะสาวเท้าก้าวนำหน้าไปยังส่วนหลัง
ของวัดซึ่งเป็นห้องพักของพวกเธอรวมทั้งสตรีคนอื่น ๆ ที่
พำนักอยู่ภายใต้กำแพงวัดเซนต์สวิตธา “ท่านต้องบังคับให้
เธอถูกเข้าสวดมนต์เป็นชั่วโมงแน่ ๆ ด้วยความหวังจะให้เธอ
สำนึกบาป”

เม็กทอดถอนใจยาวเหยียด “บางครั้งนะ น้องรัก”
เจ้าหล่อนบอกเอลิซาเบทอย่างไม่ใส่ใจ “เรากำลังถูกพิจารณา
โทษทัณฑ์กับจิตวิญญาณและเหล่านักบุญ” เม็กผู้มีความ
รู้สึกไม่สำนึกผิดมากมายอันใดนักมักทำให้เอลิซาเบทฝันร้าย
บ่อยครั้งว่าพี่สาวตนรกรกหมกไหม้และถูกปีศาจทำร้าย
ทารุณกรรมจนต้องสำนึกบาปต่อหน้าพวกนั้น

เอลิซาเบทคลั่งแค้นกับแอนเจลาโดยเมินต่อวจา
ของเม็ก “ฉันจะสวดมนต์ให้พี่—ไม่ดีกว่า ฉันจะสวดให้
สองบทรวดเลย—เพื่อให้พี่อดทนต่อ—ต่อ—” เจ้าหล่อนลด
เสียงลงเป็นเสียงกระซิบกระซาบ “คืนวันแต่งงาน” เห็นได้
ชัดว่าเจ้าหล่อนมองสิ่งนี้เป็นเรื่องร้ายแรงเท่า ๆ กับการทำ
บาปหนักและแอนเจลา ก็แอบเห็นพ้องด้วย เอลิซาเบทหยุด
ไปอีกครั้งเพื่อกลืนน้ำลาย จากนั้นจึงพูดต่อไปอย่างหาญกล้า

น้ำเสียงรื้นเริงเหลือล้ำ “แล้วแน่นอนว่าให้พี่ไปถึงคอร์นวอลล์โดยไม่ถูกพวกกองโจร โจมตีหรือถูกฆ่าตายข้างถนน”

“ขอบใจจ๊ะ” แอนเจลาเอ่ยอย่างเคร่งขรึมแล้วส่งสายตาปรามไปยังเม็กที่กำลังยิ้มร่าอยู่ข้างหลังเอลิซาเบท “อุ่นใจที่ได้รู้ว่าเธอจะสวดมนต์อันศักดิ์สิทธิ์เพื่อพี่”

เอลิซาเบทก็ครिमฝีปากล่างและมองอย่างหมายมาดไปในทิศทางโบสถ์ อันเป็นตัวตึกสีขาวอยู่ข้างสวนครัว “บางทีฉันน่าจะเริ่มสวดซะเลย!” เจ้าหล่อนเอ่ยด้วยดวงตาเบิกกว้างสุดโต

แอนเจลาแตะมือน้องสาวอย่างเห็นพ้องด้วย “จะพี่แน่ใจว่าเธอไม่ควรเสียเวลารอ”

เอลิซาเบทพยักหน้าแล้วรีบเดินปราดออกไป ก่อนล่อยละล่องไปตามแปลงผักทอง ขณะบ่ายหน้าไปยังโบสถ์เล็ก ๆ อันเป็นที่ซึ่งทุก คนในเซนต์สวิตรินพากันมาชุมนุมสวดมนต์กันเป็นประจำ

“เด็กเอ๊ย” เม็กเอ่ยอย่างรักใคร่ขณะมองตามเอลิซาเบทไป

แอนเจลาตัวแข็ง “ແກ่ทำในสิ่งที่แเก่ทำได้” เธอตอบด้วยความรักใคร่ไขว่คว้าในตัวน้องสาวอย่างสุดแสน การต้องจากพรากกันทำให้เธอรั้นทดยิ่งนัก

“แอนเจลา” เม็กเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจนทำให้แอนเจลาต้องหันไปเผชิญหน้าด้วย เม็กวางมือลงบนไหล่ของเธอแล้วบีบแรง ๆ “เธออยากทำอย่างนี้จริงหรือเปล่า? ฉันหมายความว่าเรื่องแต่งงานกับโทมัสนะ? ฉันรู้ว่าเขา

เลือกเธอเป็นเจ้าสาว แต่เธอสามารถจะสร้างทำเป็นอะไรสักอย่างแล้วฉันก็จะเสนอตัวไปแทนที่—”

แอนเจลาขมมือเธอขึ้นประคองแก้มเม็กไว้และจุมพิตลงตรงหน้าผากคู่แฝดเธอ “แม่คนตลก” เธอเอ่ยพร้อมกับยิ้มออกมาทั้งน้ำตาซึ่งไม่ได้พยายามซ่อนเร้น “ทางวัดจะต้องลำบากถ้าเกิดเรื่องอย่างนั้นขึ้นมา แล้วนอกจากนี้ฉันก็อยากแต่งงาน ใครมั่งจะไม่ต้องการคุ้มครองที่น่าผจญภัยแบบนั้น?”

“ก็เธอนั่นละ ฉันว่า” เม็กเอ่ยอย่างเศร้าสร้อย “เธอทำสิ่งนี้เพื่อเอลิซาเบทกับฉัน เพื่อแม่และเพื่อเมสันฮอลล์ เธอไม่คิดว่าฉันจะรู้หรือไง?” หล่อนสูดลมหายใจ จากนั้นก็พูดยออกมาเป็นประโยคยาวอย่างรวดเร็วราวกับชักซ้อมเอาไว้แล้ว “คิดดูให้คิดนะ แอนเจลา—ถ้าฉันเป็นคนที่แต่งงานกับโทมัส เธอก็จะเป็นอิสระที่จะกลับไปสู่เมสันฮอลล์ เธอจะทำอะไรได้มากมาย ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหาร ซื่อสัตย์ เลี้ยงหมูและม้าด้วยทองที่ได้จากโทมัส”

“ไม่หรอก” แอนเจลาขัด อึ้งมือน้อยประคองใบหน้าของเม็กซึ่งบัดนี้เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา “ได้ตัดสินใจกันไปแล้วนี่”

“แต่...”

แอนเจลาขึ้นกรานอย่างหนักแน่น หน้าทีก็คือหน้าที่เกียรติยศคือเกียรติยศ ภาระนี้ตกมาสู่เธอและแม้เธออยากจะถอยหนีสักเพียงไรเธอก็รู้ว่าจิตสำนึกของตนเองจะไม่มีวันให้อภัยได้ถ้าปล่อยให้เม็กช่วยเหลือเธอไว้ “ไม่” เธอเอ่ยซ้ำอีกครั้ง

จากนั้นก็ลดมือตกลงข้างลำตัว

ดวงดาตีเขียวของเม็กปรากฏอารมณ์หลากหลาย
ทั้งหมดหวังและภาควุมใจ “เธอจะต้องทำตัวสง่างามอย่างนี้
ด้วยรีไร?” เจ้าหล่อนคำราม “นี่เป็นการเสียสละสำหรับเธอ
แต่สำหรับฉันแล้วมันจะเป็นเรื่องหือหาว เป็นโอกาสที่จะ
ได้ทำอะไรสักอย่างกับชีวิตของตัวเอง”

แอนเจลาอุบหมสึน้ำตาลเข้มของคู่แฝดเธอซึ่งมัก
จะพันกันยุ่งอยู่เสมอ แต่เธอไม่เปลี่ยนใจ ถ้าหากมีความเชื่อ
อย่างแท้จริงว่าเม็กจะมีความสุขในฐานะที่เป็นเลดี้โทมัส
เธอจะยินดีหักทวงให้ แต่เธอรู้ดีว่ามันไม่ใช่ โทมัสที่แม่
จะมีหน้าตาน่าประทับใจและกระเป๋านักแค้หาใช้สิ่งที่เม็ก
ฝัน แอนเจลาได้รู้มาแม่จะได้ทำความรู้จักกันแค่นิดหน่อยว่า
เขาช่างเป็นคนไร้อารมณ์ขัน ไร้จินตนาการเสียนี้กระไร อีก
ทั้งเป็นไปได้ด้วยว่าจะแสนอำมหิต “แล้วเวลาอันเหมาะสม
ของเธอจะมาถึงเอง” เธอเอ่ยและจากนั้นก็แสดงทำให้คู่แฝด
รู้ว่าจบเรื่องนี้แล้วด้วยการกลับหลังเดินออกมาโดยไม่หัน
หน้ากลับไปมองอีกเลย

การปรากฏว่าเซอร์ไคแลน โทมัสมีได้อยู่ในกลุ่มคนที่ขึ้นมา
มาถึง และดูเหมือนว่าเขาไม่ได้ตั้งใจจะมาร่วมพิธีแต่งงาน
ของตนเอง ในช่วงหนึ่งนั้นแอนเจลาหวังให้เขาเปลี่ยนใจ
เกี่ยวกับเรื่องทั้งหมด ความคิดนี้บังเกิดขึ้นตามด้วยความรู้สึก
ผิดอย่างรุนแรง เพราะถ้าปราศจากโทมัสก็จะไม่มีทองมาพื้น

ฟูเมสันฮอลล์และดินแดนที่นั่นให้รู้เรื่องเหมือนเก่า ไม่มี
 สามีนักปราชญ์หรือสถานที่ในโบสถ์สำหรับเอลิซาเบท ไม่
 มีการแต่งงานอันหวิหว่าให้กับเม็ก

“ท่านหมายความว่ายังงี้ที่ว่าได้ทำไม่สามารถเดินทาง
 มาได้ด้วยตัวเอง?” เม็กซักในสองชั่วโมงต่อมาหลังจาก
 ที่พูดจាកันในสวน เจ้าหล่อนยืนอยู่ข้างแอนเจลาในห้องทำ
 งานของแม่อธิการ มีเพียงเอลิซาเบทที่ยอมหยุดการสวด
 มนต์มายืนอย่างเงิบงันด้วยใบหน้าซีดเผือดด้วย

ก่อนหน้านั้นชั่วครู่ ขณะที่แอนเจลาถูกนำตัวมายัง
 ห้องเรียบ ๆ นี้ซึ่งมีแค่โต๊ะตัวเดียวกับม้ายาวแข็งโป๊กไว้รับ
 แขก พื้นห้องเป็นหินเย็นเฉียบ มีเตาผิงเล็ก ๆ เต็มไปด้วยขี้
 ถ่าน เม็กยืนกรานมาเป็นเพื่อนเธอแม้จะยังโกรธเกรี้ยวกับ
 ความไม่เห็นพ้องต้องกันก่อนหน้านี้ ส่วนเอลิซาเบทที่ทำท่า
 ลังเลถูกแม่อธิการหนึ่งเรียกตัวให้รับมาปรากฏกายด้วย

หัวหน้าของชายสี่คนจากเซอร์โทมัสซึ่งถูกส่งมา
 จากคอร์นวอลล์เพื่อมารับแอนเจลาพยายามส่งสายตาอ้อยอิ่ง
 มองดูเม็ก ครั้นเมื่อไม่ได้ผลชายร่างใหญ่ที่มีแผลเป็นและมี
 กิริยาไร้ความงามสง่าใด ๆ คนนี้ก็กระแอมไอขึ้นมาและตอบ
 ว่า “ได้เท่าโทมัสมีภาระรับผิดชอบมากมาย ท่านไม่ได้คิด
 ว่าเป็นสิ่งสำคัญอันใดที่จะต้องละจากที่พักในครานี้ ดังนั้น
 ท่านจึงส่งกระผมกับชายมือดีเหล่านี้มารับเจ้าสาวของท่าน
 กลับไปที่บ้านคอร์นวอลล์”

แม่อธิการแมรี เบนเนดิกซึ่งเป็นสตรีร่างสูง ผอม
 เปรียวและดูเสมือนไม่เคยแก่ลงไปเลยขัดจังหวะขึ้น “แน่

นอนว่าท่านคงไม่ได้คาดหวังว่าฉันจะส่งหญิงสาวซึ่งยังไม่ได้แต่งงานเดินทางผ่านชนบทไปตามลำพังกับพวกทหารนักสู้หรือคณะ”

แอนเจลาารู้สึกโล่งอกวูบขึ้นมาและรู้สึกอับอายกับความอ่อนแอของตนเองด้วย หนทางของเธอถูกจัดวางไว้แล้วและเธอไม่ควรก้าวหลบหลีกไปจากมัน เม็กและเอลิซาเบทขยับเข้ามาใกล้เธอมากขึ้น คนหนึ่งอยู่ทางซ้าย อีกคนอยู่ทางขวาและเธอรู้สึกจับใจไปกับความเสียสละของคนทั้งสองและทิ้งกับความกล้าหาญนั้นด้วย

ชายผมหยิกยี่ดกโดยตรง “ได้เท่าที่ท่านรู้ดีถึงความกังวลของท่าน” เขาเอ่ยกับแม่อริการ “แล้วก็ขอให้กระผมทำหน้าที่เป็นตัวแทนของท่าน พิธีแต่งงานจะต้องดำเนินไปตามแผนการที่วางไว้”

แอนเจลาเขินหน้าสูง “ฉันจะยืนต่อหน้าพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้ากับชายผู้เป็นสามีอย่างแท้จริงเท่านั้น” เธอเอ่ยขณะเม็กกับเอลิซาเบทขยับกายเข้ามาใกล้มากเข้าไปอีก

แม่อริการแมรี เบนเนดิกมองดูแอนเจลา ในฐานะผู้ดูแลเด็กสาวนั้น อริการย่อมมีอำนาจจะกำจัดข้อโต้แย้งใด ๆ แล้วไหนจะมีเรื่องข้อตกลงของโทมัสที่จะต้องพิจารณาอีกด้วย ถ้าแอนเจลาไม่ยอมแต่งงานก็จะต้องคืนทองสินสอดกลับไป แล้วนอกจากนี้ แม้ความสามารถในการจัดการและวางแผนของแอนเจลาจะมีประโยชน์ต่อเซนต์สวิติน หากเธอก็เป็นแค่อีกหนึ่งปากท้องที่ต้องเลี้ยงดู เป็นหญิงสาวมีเชื้อสายยากจนผู้ไม่มีที่ไป

“การแต่งงานโดยใช้ตัวแทน” แม่เอริการเอย์ “ไม่ได้เป็นเรื่องผิดปกติหรือไม่เหมาะสมนะ แอนเจลา” หญิงสูงอายุเอย์พลงเอามือกดคหน้าอกไว้

เมื่อกยกมือโอบเอวแอนเจลาไว้ข้างหนึ่ง เอลิซาเบทโอบเธออีกข้าง โดยไม่มีคนใดพูดอะไรออกมา

“ฉันไม่รู้กระทั่งชื่อของชายผู้นี้” แอนเจลาเอ่ยอย่างไม่ลดราวาศอก

ทหารผู้มอมแมมจากการโดนแดดและลมมีอาการหน้าแดงขึ้นมาเล็กน้อย

“ข้าชื่อฮาลซี” เขาเอ่ยพลงกับศีรษะเป็นเชิงทำความเคารพแก่แม่เอริการ “ขอประทานโทษด้วยนะขอรับมายเลดี้ แต่ข้าไม่คิดว่าเธอจะเข้าใจ สามిత่านลอร์ดของเธอต้องการมาทำให้เธอเอ่ยคำสาบานแต่งงานเสียก่อนออกเดินทางไปยังโทมัสฮอลล์”

“โทมัสยังมีได้เป็นสามีของฉัน” แอนเจลาชี้ให้เห็นและสะบัดหน้า จากนั้นจึงหันไปสบตาจ้องมองแม่เอริการ “ได้โปรดเถิดค่ะ คุณแม่” เธอเอ่ยอย่างสง่างาม “โปรดให้ฉันเดินทางไปคอร์นวอลล์และแต่งงานที่นั่นด้วยเถิด”

แม่เอริการแม่รี เบนเนดิกซึมอย่างอ่อนโยน “ฉันเห็นใจในสถานภาพของเธอนะ แม่หนู” นางเอ่ยก่อนจะความสนใจจากแอนเจลาไปยังฮาลซี “ไม่มีข้อตกลงดั้งเดิมอันใดของฉันกับเซอร์โทมัสว่าจะยอมให้เขาส่งตัวแทนมาทำการแต่งงาน ดังนั้นคำขอร้องของเขาจึงควรจะได้รับการปฏิเสธ ยิ่งกว่านั้น ฉันไม่สามารถอนุญาตให้หญิงสาวออก

จากวัดไปกับท่าน โดยปราศจากผู้ติดตามที่เหมาะสม”

แอนเจลาถลันลมหายใจ หัวใจเต้นโครมครามอยู่ ได้เสื้อชุดสวยอันเป็นผ้ากำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มซึ่งได้รับมาจากผู้มีฐานะดีที่พำนักอยู่ในเซนต์สวิตซิน

“ท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้?” แม่อธิการแมรี เบนเนดิกถามทหารเมื่อเขาขึ้นอิงพุคไม่ออก

ฮาลซีก้มหัวเล็กน้อย “เราจะไม่ใช่กำลังบังคับสตรี” เขาพูด “แต่เราก็ไม่กล้ากลับไปโดยปราศจากนาง ท่านจะเสนอหาผู้ติดตามที่เหมาะสมสำหรับสุภาพสตรีจะได้ไหม?”

แม่อธิการพยักหน้า “เดม โจแอนนา คุณท้าวจากสำนักนางชีของเราจะกระทำหน้าที่นี้” นางเอย์ “ฉันจะขอให้เธอเตรียมตัวสำหรับการเดินทาง”

ฮาลซีก้มค่านับ “ด้วยคำอนุญาตจากท่าน แม่อธิการ เราจำเป็นต้องเริ่มออกเดินทางในวันพรุ่งนี้ตั้งแต่ตะวันขึ้น ได้เท่าที่มัสตต้องการเริ่มต้นการแต่งงานและมีทายาทโดยเร็ว”

แอนเจลาผู้เป็นประจักษ์พยานอันเจียบงันต่อการสนทนาแลกเปลี่ยนครั้งนี้เต็มไปด้วยความตระหนกอันถาโถมจู่โจมเข้ามากระทั่งเธอแทบจะเป็นลมหมดสติไป—เธอผู้ไม่เคยเป็นลมมาก่อนในชีวิต—กระนั้นก็ไม่กล้าจะถอยหลังกลับ “ฉันจะเตรียมตัวให้พร้อม” เธอเอ่ยและหวังว่าน้ำเสียงจะไม่ฟังดูสั่นสะท้านมากเกินไป

แม่อธิการแมรี เบนเนดิกโบกมือข้างหนึ่งเป็นอาการบอกให้แอนเจลา มาการเร็ตและเอลิซาเบทออกไป

พร้อมด้วยเสียงพิมพ์ว่า “โปรดไปร่วมสวดมนต์กับคนอื่น ๆ ได้แล้ว”

“คุณแม่คะ—” เม็กเริ่มเอ่ยขึ้นมา

“ว่าอย่างไรหรือ มากาเร็ต?”

แอนเจลาเร่งแขนน้องสาวเอาไว้อย่างแรงแล้วลากมายังประตู “เดี๋ยวเราไปสวดมนต์กันสายนะ” เธอเอ่ยและหยิกเม็กแรง ๆ ในขณะที่อยากตะเบ็งเสียงใส่มากกว่า

“ใช่” เมื่อธิดาเอ่ยเห็นพ้องอย่างเนือย ๆ

แอนเจลาผลักเม็กพ้นธรณีประตูออกมา จากนั้นจึงหลบให้เอลิซาเบทก้าวออกมาด้วย เธอรีบปิดประตูปานหนาหนักลงแล้วยืนเท้าสะเอวที่ตรงระเบียงนั้น “ห้ามพูดอะไรอีกแม้ซักคำนะ” เธอบอกกับเม็กก่อนส่งสายตาคุดันไปยังเอลิซาเบทที่มีใบหน้าขาวซีด “ทั้งสองคนเลย”

เอลิซาเบทกลืนน้ำลายและเม็กมีสีหน้าหดหู่เท่า ๆ กับโกรธเกรี้ยว หากคนทั้งสองสงบปากคำโดยดี

หมู่เมฆสีคล้ำบ่งบอกถึงพายุที่กำลังจะกรายมาปรากฏอยู่ตรงขอบฟ้า มอร์แกน ชาลส์ทรีครุ่นคิดอย่างพึงพอใจว่าถึงเวลาเข้าเมื่อไรถนนของพระเจ้าแผ่นดินจะกลายเป็นโคลนและป่าของพระองค์ซึ่งรายล้อมตัวเขาและคนส่วนใหญ่ในยามนี้ก็จะกลายเป็นม่านสีเขียวที่มีน้ำหยด

จัดเป็นฉากอันเหมาะสมยิ่งนักสำหรับการลอบ
โจมตี

ด้วยอาการเอนกายพิงคันไถ่โดยใช้สอกยันนั้น มอร์แกนสำรวจวัดเซนส์สวิตรินซึ่งอยู่ไกลออกไปตรงเนินเขาข้างหน้า เขาเฝ้าดูคนของโทมัสที่แยกตัวจากกองกำลังมาตั้งแต่พวกเขาออกจากบ้านหลังมัวชั่วของโทมัสตรงเชิงผาคอร์นวอลล์เฝ้ามองดูและรอคอย

ไม่ช้านี้... ในไม่ช้าไม่นานนี้... เขาจะได้แก้แค้นต่อความเจ็บปวดรันทดเก่าแก่ช้านาน เขาอยากรู้ว่าเหตุไรเมื่อนานที่นั้นเกือบกรายมาถึงเขากลับไม่รู้สึกลึ้นตระหนก ไม่รู้สึกราวจะต้องแก้สิ่งที่ผิดให้ถูกต้อง หรือหาสาเหตุอันสมควรจะได้รับการแก้ไข

“ท่าทางท่านกรุ่นเครียดจังนะ” กริเซม เช้งวิกสหายแสนสนิทและไว้วางใจที่สุดของเขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่าเริง “เป็นไปได้หรือไม่ที่คำสวดอ้อนวอนของข้าฯ ได้รับการสดับตรับฟังและท่านตั้งใจจะหันเหไปจากการกระทำอันโง่เง่าอันนี้เสีย?”

“ท่านไม่เคยเอ่ยสวดภาวนาอันใดแม้สักครั้งในชีวิตนี้” มอร์แกนท้าทาย “มีแต่เลื่อมใสเท่านั้น แล้วก็เปล่าเลยนะ—ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ข้าฯยังตั้งใจจะดำเนินการตามแผนของข้าฯต่อไป”

กริเซมถอนใจ เขาเป็นชายร่างสูงเกือบเท่ามอร์แกน มีผมสีอ่อนและใบหน้าที่งดงามประหนึ่งสตรีเพศ ดวงตาสีฟ้าและรูปร่างได้สัดส่วน แถมยังกล้าหาญพอจะทำให้ปีศาจชิดซ้าย “กลับไปทีลิวองด์แล้วทำสงครามกับพวกเตอร์กยังดีเสียกว่าจะไปซุกคู้ยเถาเถาจากเรื่องเก่าแก่” เขาตั้งข้อสังเกต

“ปล่อยให้เรื่องมันจบไปเถิด มอร์แกน ปล่อยให้รีเบคกาได้พักผ่อนอย่างสงบเถิด”

มอร์แกนสะบัดกายไปจากต้นไม้ด้วยอาการสงเสียด
การาม แค่อัยชีรีเบคกาออกมาก็เปรียบเสมือนคมมีดกรีด
ลงไปบนเนื้อของเขา ต่อให้เป็นกรีเซมก็ไม่มีวันเข้าใจความ
แค้นจำนวนมากมายที่เขาผิดต่อโทมัส อย่างไรก็ตามแต่เหตุผลที่แอบ
แฝงอยู่เบื้องหลังเลย “ท่านไม่จำเป็นต้องมาร่วมขบวนนี้ถ้า
จะคัดค้านนักล่ะก็” เขาอัย “เป็นไปได้ไหมว่าท่านกำลัง
เห็นอกเห็นใจสหายเก่าของเรา? หรือเป็นเพราะแค้นตัวลงแล้ว
ก็เลยหวาดผวา?” ใบหน้าของกรีเซมแดงกำขึ้นมาจากลำคอ
ถึงขากรรไกร ไม่มีใครแม้กระทั่งแม่สาวสุดที่รักของเขาจะ
สามารถทำให้เชื่อกฎระเบียบได้เท่ากับมอร์แกน “ท่าน
ก็รู้ว่าข้าต้องการเห็นโทมัสถูกเผาไปที่สะพานมากกว่าจะถ่ม
น้ำลายรดเขาเพื่อช่วยดับไฟ” เขาคำราม “แล้วท่านก็เข้าใจ
ผิดเอามาก ๆ ถ้าคิดว่าข้ากลัวเขาหรือผู้ใดอื่น รวมทั้งท่าน
ด้วยนะ ลอร์ดชาลส์ทรี”

มอร์แกนยิ้มกริ่มกับวาจาแน่นหนักที่สหายเขาอัย
ออกมาในประโยคสุดท้าย “ข้าไม่เคยเข้าใจตัวเองผิด”
เขาตอบ ไม่เคยคิดถึงหน้าตาตัวเองมาหลายปีแล้ว แต่พลัน
นั้นเมื่อมองดูกรีเซมและเห็นแววโกรธเกรี้ยวในดวงตา เขา
เริ่มขบขันใจว่าตนเองกลายเป็นฉันท์ใด ความขงเก่าแก่ที่เขา
ผิดต่อโทมัสนั้นทำให้เขาเป็นคนอย่างไรไปแล้วหนอ รอยยิ้ม
ของเขาจางลงเมื่อเดินผ่านหน้าสหาย ก่อนบ่าหน้าไปยังม้า
ที่รออยู่

รีเบคกาจะเห็นอะไรถ้าเธอมองดูเขาในตอนนี้?
คือร่างกร้าวกร้านมาดมันคนแก่กระนั้นหรือ? มีแววเย็นชา
ในดวงตาคู่สีฟ้าอ่อนที่เธอเคยถือว่าเต็มไปด้วยความเรืองรา
เส้นผมสีเทาจากเดิมที่เคยเป็นสีน้ำตาลเข้มซึ่งเธอเคยแทรกนิ้ว
เรียวไล่หรือไร?

เขาพยายามสลัดภาพนั้นออกไปจากสมอง เขาอายุ
สามสิบสอง-แก่เกินไปสำหรับความคิดไม่เข้าท่าบ้าจินตนา
การเช่นนั้นแล้ว หน้าตาเขาไม่เกี่ยวข้อง ไม่มีผลมาเนิ่นนาน
แล้ว รีเบคกา ซอมเมอวิลล์นิทราสนิทยอยู่ในหลุมฝังศพของ
เธอมานานห้าปี ฝังอยู่บนผืนดินที่มิได้ขุดลงไปเป็นหลุม
เพราะ ‘บาป’ หนาของความหมกหมัวของเธอ

รีเบคกาผู้เป็นรักแรกและรักเดียวของมอร์แกนตาย
ไปด้วยน้ำมือเธอเอง แน่แน่นอนว่าเขามิได้คิดแค้นเธอ แต่ก็
ไม่มีวันลืมปีศาจผู้ผลักดันให้เธอปลิดชีพตัวเองได้เช่นกัน

เขาปลดเชือกผูกมัดของเขาซึ่งเป็นม้าหนุ่มที่ซื้อเจ้า
นิมรอต และโคดขึ้นอานด้วยท่วงท่าสบาย ๆ จากการฝึกฝน
มานานปี มอร์แกนเป็นเหมือนกับกรีเซมและคนอื่น ๆ ใน
กองทหารส่วนตัวจำนวนยี่สิบคนที่จำไม่ได้ว่ามีเวลาใดที่เขา
ไม่ได้ขี่ม้า

“มอร์แกน” กรีเซมพยายามให้เหตุผลขณะป็นขึ้น
ม้าของเขาเองเช่นกัน “แล้วผู้หญิงเล่า? หล่อนเป็นผู้บริสุทธิ์
อย่างแน่นอนและจะถูกทำลายไปด้วย”

มอร์แกนบังคับเจ้านิมรอตให้บ่ายหน้าไปตามทาง
ลงเขาด้านหลังซึ่งทั้งสองใช้เฝ้ามองดูทหารของโทมัสเข้าไป

ใกล้และหายไปในวัดเซนส์สวิตชิน ค่ายพักแรมของพวกเขา อยู่ไม่ไกลออกไปในป่าลึกตรงได้ร่มไม้หนาทึบ เขาชักม้ามุ่งหน้าไปทางนั้นก่อนตอบว่า “ผู้หญิงจะไม่เจ็บตัว” เขาเอ่ย ห้วน ๆ “ท่านคิดว่าข้าฯวางแผนจะขย้ำหล่อนแล้วโยนให้พวกผู้ชายเหมือนก้อนเนื้ออย่างนั้นหรือ?”

“ก็เหมือนกับทำดั่งนั้นนั่นแหละ” กรีเซมเอ่ยด้วยความอดทนซึ่งเห็นได้ชัดว่าต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวด “ชื่อเสียงของหล่อนจะถูกทำลาย- ข้าฯคงไม่ต้องบอกท่านหรือกว่าโทมัสคงทิ้งหล่อนไปเพราะเกรงว่าท่านคงเอาหล่อนร่วมเตียงไปแล้วและมีลูกอยู่ในท้องด้วย แล้วหล่อนจะเหลืออันใดอื่นนอกจากการไปเป็นโสเภณี?”

มอร์แกนกัดฟันกรอด ทั้งคู่เคยพูดกันในเรื่องนี้มาก่อนแล้ว ระหว่างเขากับกรีเซม “สุภาพสตรีจะถูกส่งกลับไปยังเซนส์สวิตชินเมื่อเสร็จเรื่องโดยยังคงเป็นสาวพรหมจารีอยู่เหมือนเดิม แน่แน่นอนว่าต้องมีเรื่องที่แย่กว่าการต้องมีชีวิตอยู่ในหมูนางชี ถึงแม้ข้าฯจะยังมองไม่เห็นว่ามันจะเป็นอะไรก็ตามที” เขาส่งสายตาดำหนิไปยังสหายผู้ซึ่งไม่เคยรู้จักแบ่งแยกตำแหน่งแหล่งที่ระหว่างนายกับลูกน้องและขี้ม้าตีคู่มา กับเขาอย่างคือคิง “ถ้าท่านกังวลกับสวัสดิภาพของสุภาพสตรีผู้นั้นนักละก็ เช้าวัน ท่านก็น่าจะแต่งงานกับเจ้าหล่อนไปซะเองสิ”

เช้าวันไม่ตอบได้แต่ประการใด มอร์แกนรู้อยู่แล้วว่าเขาไม่ทำ เช้าวันเป็นที่รักของสตรีมากหน้าและไม่เคยปรารถนาจะเก็บกักตัวเองไว้ภายใต้กรอบของการแต่งงาน

ไม่ว่าจะมีความยืดหยุ่นได้มากน้อยแค่ไหน กระนั้นเขาก็ยังไม่ได้ราฝิเท้ามาให้อยู่ไปอยู่ข้างหลังมอร์แกนขณะที่ทั้งสองจีต๋อไปในความเงียบอย่างน่าอึดอัด

ข้างหลังนั้น ยังมีชายอีกสองคนที่ยังอ้อยอิ่งเฝ้าดูตัววัดและเหยื่อที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัวข้างในนั้น

แอนเจลาไม่ได้เข้าไปร่วมสวดมนต์กับคนอื่น ๆ ในโบสถ์หลังนั้น รวมทั้งอาหารมื้อค่ำด้วย เธอได้แต่นั่งอยู่ที่ขอบเตียงไม้แคบ ๆ ประสานมืออยู่บนตักเพื่อควบคุมอาการสั่นสะท้านและรอกอยโซคชะตา

เมื่อกับเอลิซาเบทไปกินอาหารค่ำตามคำวอนของแอนเจลาและไม่ช้าก็กลับมาพร้อมกับซามชุปข้าวบาร์เลย์และขนมปังก้อนสีน้ำตาล

ด้วยอาการหวั่นเข้าไปถึงกระดูกนั้น แอนเจลา กินอาหารเข้าไปแม้จะไม่หิว แต่เพื่อจะไม่ทำให้น้องสาวตกอกตกใจมากไปกว่านั้นอีก แน่นอนว่าเธอเองก็ต้องการพลังเอาไว้เผชิญหน้ากับการพรากจากกันอันเลื่องไม่ได้กับเม็กและเอลิซาเบท การเดินทางไกลไปสู่คอร์นวอลล์และการแต่งงานด้วยเช่นกัน

ความคิดเรื่องการเป็นนายผู้หญิงของปราสาทนั้นดูหรุหราฟู่ฟ่านักสมัยที่เธอกับน้อง ๆ ยังเป็นเด็กและฝันกันออกมาดัง ๆ ในห้องเด็กของเมสันฮอลล์ พวกเธอฝันถึงเสื้อสวย ๆ และดนตรีเครื่องสาย เครื่องนอนสีขาวยสะอาดและ

ลูกตัวอ้วนพี บัดนี้ดูเหมือนว่าเธอคิดถึงแต่ความเศร้าของการจากลาครอบครัวและจากความเป็นจริงในปัจจุบัน จากบ้านของเธอ สามพี่น้องมาอยู่ที่เซนต์สวิตซินนานพอดูแล้ว และถึงแม้เธอจะอยากกลับไปที่บ้านแทบแย่ แต่แอนเจลาก็รู้ว่าเธอจะต้องคิดถึงวัดแห่งนี้ด้วยอย่างแน่นอน

ณ สถานที่แห่งนี้ซึ่งเธอได้ค้นพบวิชาคณิตศาสตร์ กายวิภาคศาสตร์ หัตถุศและเขียนภาษาละติน รวมทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสอย่างเชี่ยวชาญ แม่มาคนหนึ่งซึ่งพำนักอยู่ที่นี่เช่นกันชื่อแคทาริน มาร์ชให้เธออ่านบทกวีโรแมนติก ไหนจะบรรยายกาศชวนฝันของวัด การสวดมนต์สม่ำเสมอ และจังหวะจะโคนของการสวดพราห์ที่เคยปลูกเร้าจิตวิญญาณ ในแบบฉบับซึ่งเธอไม่เคยเข้าใจหรือนึกปลาทปลี่ยนยิดิตราบจนกระทั่งบัดนี้

เอลิซาเบททรุดกายลงนั่งข้างแอนเจลาหลังจากที่เธอกินซูปและขนมปังหมดแล้วและจับมือเธอไว้ “พี่กลัวมากหรือเปล่า แอนเจลา?” เจ้าหล่อนถามอย่างอ่อนโยนกระทั่งหัวใจพี่สาวเกือบสลาย

“แน่นอนสิว่าเธอกลัว” เมื่กระเบิดออกมาก่อนที่คู่แฝดจะตอบคำใด หล่อนผู้นี้ยกมือเท้าสะเอวขณะพูดจอด ๆ ต่อไปด้วยความสับสนและโกรธเกรี้ยว “แองจี เธอไม่จำเป็นต้องไปคอร์นวอลล์เลยนะ เราหนีไปด้วยกันดีกว่า ทั้งสามคนนี่แหละ...ไปตอนก่อนพระจันทร์ขึ้น-”

แอนเจลายิ้มออกมาแม้จะรู้สึกเศร้าสร้อยเพียงไร “แล้วเราจะไปไหนกันดีเล่า?” เธอถามอย่างมีเหตุผล “กลับ

ไปยังเมสันฮอลล์ซึ่งแทบจะไม่มีอะไรกินสักคำถ้าไม่นับว่ามีแม่กับพ่อเลี้ยงอยู่ที่นั่นนะหรือ?”

“เราจะไปเป็นตัวแสดงตลกกัน” เม็กเสนอแนะด้วยความหวือหวาจากภาพในจินตนาการของเธอ “ตระเวนไปตามท้องถนน หากินจากการสร้างความบันเทิงให้คนรวย”

“ฉันคิดว่าเราอาจจะพบว่าตัวเองไปให้ความบันเทิงกับคนรวยในแบบฉบับที่ไม่น่าจะปลื้มเลยนี่สิ” แอนเจลาเอ่ยพลางบีบมือเล็ก ๆ ของเอลิซาเบทเอาไว้ในอ้อมมือเธอ จากนั้นเธอก็ส่ายหน้า “ไม่หรอก เม็ก ฉันจะไปหาสามีดังที่สัญญาว่าจะกระทำ ไปที่นั่นเพื่อกล่าวคำสาบานในพิธีวิวาห์และรักษาเอาไว้ตลอดชีพ”

เปลวไฟอันไม่เคยปรากฏบัดนี้วาบขึ้นมาในดวงตาของเอลิซาเบท “ไม่ยุติธรรมเลยกับสิ่งที่บังเกิดกับสตรี! พระผู้เป็นเจ้าทรงคิดอะไรหนอที่ปล่อยให้เราต้องเผชิญกับความรันทดเฉกเช่นนี้?”

รอยยิ้มของเม็กเต็มไปด้วยความขมขื่น มันปราศจากความขบขันซุกซนอีกต่อไป “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมาโดยเลือกที่รักกับเพศชายนับแต่วาระนั้น ก็ดูสิว่าผู้ชายมีประจำเดือนเสียที่ไหนกัน พวกเขาไม่ต้องทรมานกับการคลอดลูกใช่ไหม? ไม่เลย! แต่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการสร้างทารกขึ้นมาในตอนแรก...”

“เม็ก!” แอนเจลาดำหนิ

“ขอบอกไว้นะ” เอลิซาเบทที่ตกตะลึงไม่แพ้กันเอ่ย “นอกจากนี้เธอจะไปรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับการคลอดและการ

ทำลูกด้วยละ มากาเร็ต เมสัน?”

เม็กหน้าแดงขึ้นมาด้วยวาจา นั้น “ฉันเคยได้ยินมานะสิ” หล่อนเอ่ยอย่างปกป้องตนเองและยกมือกอดอก “ก็ไม่ใช่ว่าทุกคนที่เซนต์สวิตรินจะเป็นแม่ชั้กันไปเสียหมดนี่”

พลันนั้นแอนเจลากี้เต็มไปด้วยความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นอันแสนน่าอัปอายและหมดหวัง เธอปรารถนาจะซักถามเม็กในทุกสิ่งทีหล่อนได้เรียนรู้มา มันคงจะช่วยให้มากมายที่จะได้รู้ตรง ๆ ว่าเธอกำลังจะไปเผชิญกับสิ่งใดและถูกคาดหวังเพียงใดในฐานะภริยาและมารดา

เอลิซาเบทนั้นตรงกันข้ามกับเธอเพราะหล่อนเงยหน้ามองเม็กด้วยแวตาวิงวอน “ได้โปรดเถิด มากาเร็ต อย่าเพิ่มภาระให้หูของเราต้องทนฟังเรื่องอันน่ารันทดเหล่านั้นเลย—ฉันไม่สามารถทนคิดต่อไปได้ในสิ่งที่แอนเจลาของเราต้องทนทุกข์ทรมาน!”

เม็กส่งเสียงออกทางจมูกดังพรีด “ทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าการคลอจัดเป็นความทรมานขนานแท้ แต่การได้ยินแม่มายบางคนพูดว่ามันก็ไม่ได้เป็นความทรมานเสียเลยทีเดียว การร่วมเตียงกับผู้ชายอาจเป็นความรื่นรมย์ได้ อย่างน้อยก็มีสองสามคนที่พูดแบบนี้”

ใบหน้าของแอนเจลาร้อนผ่าวเหมือนไฟลุก “มากาเร็ต!” เธอประท้วงออกมาแต่ในใจยังอยากรู้มากเข้าไปกว่าเดิม ทำไมนะเธอถึงไม่ได้อยู่ด้วยตอนที่มีการพูดกันในเรื่องนี้อ้อฉาวแบบนี้? ที่สำคัญกว่าก็คือ ทำไมเม็กถึงไม่เปิด

เผยสิ่งที่หล่อนรู้มาตั้งแต่นานมาแล้ว? ขณะที่เอลิซาเบทใช้เวลาทำสวนครัว คู่แฝดน่าจะมีโอกาสพูดจากกันเป็นส่วนตัว อันจะทำให้น้องสาวคนสุดท้องไม่ต้องฟังหัวข้อเรื่องที่แสนละเอียดอ่อนนี้

“พี่ต้องไม่ไปนะ” เอลิซาเบทร้องออกมาพลางเกาะแอนเจลาไว้เฉยประหนึ่งจะเหนี่ยวรั้งเอาไว้ “เซอร์โทมัสจะต้องได้ลูกจากพี่แน่ ๆ แล้วพี่ก็จะต้องตายไปอย่างน่ากลัวเหมือนพวกแม่พระทั้งหลาย!”

“ไร้สาระน่า” แอนเจลาเอ่ย หล่อนพยายามปลอบโยนเอลิซาเบทขณะส่งสายตากมอริบประจูดูลูกธนูไปยังเม็กตลอดเวลานั้นเธอเองรู้สึกอยากวิ่งออกไปที่สนามแล้วอาเจียนออกมาด้วยความสะพรึงกลัวโดยแท้ “การมีลูกจัดเป็นเรื่องธรรมชาติ แล้วผู้หญิงเราก็เอาตัวรอดจากประสบการณ์นี้กันมาได้ตลอดเวลา ดูตัวอย่างจากแม่ของพวกเราสิ แม่คลอดพวกเรามาชมโลกใช้ไหม? แล้วแม่อีกยังมีชีวิตอยู่เล่าขานเรื่องอยู่จนเดี๋ยวนี้ใช้ไหมล่ะ?”

เม็กกลอกตา คราใดที่เอ่ยถึงเอเรียลผู้มารดาซึ่งแสนเปราะบางนั้นมักจะสร้างความระคายเคืองให้เจ้าหล่อนยิ่งนัก และมักพูดเสมอว่าหล่อนคงจะเป็นตัวปลอมคำที่ไม่เหมือนแม่เอาเสียเลย แอนเจลาได้ยื่นข่าวลือที่เอ่ยถึงเรื่องที่ย่าแซ่กว่านั้นอีกอีกโ- ที่ว่าเลดี้เมนวาริงที่มีลูกออกมาครั้งเดียวกว่าหนึ่งคนนั้นคงไม่ซื่อสัตย์กับสามีคนแรกผู้กล้าหาญของหล่อนเป็นแน่ ความเชื่อที่ว่าทารกสองคนเมื่อคลอดออกมาพร้อมกันย่อมต้องการพ่อสองคนจัดเป็นเรื่องธรรมดาแม้ว่า

เดม โจแอนนาผู้สอนแอนเจลาในความรู้มากมายหลายประการจะบอกเธอว่านั่นเป็นความเชื่อในโชคกลางอันแสนเขลา

“มารดาสุดที่รักของเราไม่เคยหยุดครวญคร่ำถึงความปวดเจ็บรันทดจากเตียงคลอเคลย เธอก็รู้ดีนี่นา” เม็กเอ่ยอย่างไม่เห็นอกเห็นใจใด ๆ

“คุณแม่ผู้นำสงสาร!” เอลิซาเบทเอ่ยด้วยอาการทอดถอนใจเอือกใหญ่

เม็กเปลี่ยนหัวข้อกลับมาสู่เรื่องการจากไปของแอนเจลาอีก “เธอไม่จำเป็นต้องทำอย่างนี้หรอกนะ แอนเจลา” เจ้าหล่อนยืนยันกรานด้วยความอ่อนโยนแบบที่ไม่ค่อยจะเคยปรากฏ “เราหนีกันไปชะตอสนี้ คีนนี่..”

แอนเจลาส่ายหน้า ขณะยัดให้ละครงและพยายามฝืนยิ้มอย่างมาดมันออกมา “ฉันไม่ต้องการหนีการแต่งงานของฉัน” เธอโกหกออกไป ชีวิตของเธอจะเป็นดังที่เธอกระทำ แล้วเธอก็ตั้งใจจะสร้างความสำเร็จที่ใหญ่หลวงในสิ่งที่กรายมา เธอตัดสินใจว่าจะทำใจให้รักเซอร์โทมัส แล้วเขาก็จะใส่ใจตอบกลับเธอเช่นกัน เธอจะมีทุกสิ่งที่เคยปรารถนา รวมทั้งน้อง ๆ ก็จะได้ด้วยผ่านทางตัวเธอ “คับตะเกียงกันแล้วนอนเสียเถิด พรุ่งนี้ฉันต้องตื่นแต่เช้าตรู่เมื่อนกกาออกจากรัง”

พวกเธอต่างมีตะเกียงน้ำมันกันคนละดวง และเมื่อไม่มีสิ่งใดให้กระทำ พวกเธอก็พากันดับตะเกียงแล้วปีนขึ้นเตียงไม้อันแสนแคบ จากนั้นก็ถอดเสื้อผ้าออกจากในโปงผ้าห่มแบบที่เคยถูกสอนมาตั้งแต่วัยเด็ก

“ถ้าฉันแต่งงานเมื่อไหร่” เมื่กประกาศก้องในความมืดเมื่อทุกคนเข้าที่เข้าทางแล้ว “ฉันจะยืนเปลื้องผ้าโดยจุดตะเกียงสว่างไว้ แทนที่จะต้องมาขยับเปลี่ยนไปมาอยู่ในโปงเหมือนหนอนได้ไปไม้เปียก ๆ”

เอลิซาเบทส่งเสียงร้องพะงาบหากแอนเจลาหัวเราะออกมา เสียงนั้นฟังดูเหมือนเสียงสะอื้นเสียมากกว่า

ความเจ็บเข้ามาครอบคลุมแทนที่ มันเอิบอาบยารัตติกาลไปพร้อมกับหิมะที่เพิ่งตกลงมาใหม่ ๆ และแล้วด้วยความประหลาดลึกลับที่มักบังเกิดขึ้นเสมอในหมู่พี่น้องสามคน เมื่อกับเอลิซาเบทก็เอ่ยคำพูดคำเดียวกันออกมาพร้อมกันว่า

“พี่จะไม่ลืมเราใช่ไหม?”

แอนเจลาใช้เวลาชั่วครู่กับการพยายามสะกดกลืนน้ำเสียงอันสั่นเทาแล้วจึงตอบว่า “ขอพระแม่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงเป็นพยานด้วย” เธอเอ่ยคำสาบาน “ฉันจะไม่ยอมให้หน้าที่และโมงยาม คืนวันผันผ่านไปโดยไม่คิดถึงเธอ ทันทีที่ไปอยู่กับเขา ฉันจะเสนอขอให้สามีนำเธอทั้งสองไปที่คอร์นวอลล์เพื่ออยู่กับเรากระทั่งเธอทั้งสองแต่งงานไป และมีบ้านที่ดีเป็นของตนเอง”

หากเธอยังเยาว์เกินกว่าจะรู้ได้ว่าคำสัญญาบางประการนั้นก็ใช่ว่าจะกระทำได้เลยต่อไป